

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 28

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 15/06/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người. Hôm qua nói đến căn bản của tu học, tức là làm sao để thật sự làm đến được tâm thành kính, đối với đúng sai, tà chánh, thiện ác phải có sự phân biệt thật rõ ràng. Sự việc này vốn dĩ là không dễ, thời xưa nền giáo dục rất tốt, tuy thời xưa trường học không phổ biến, thế nhưng bậc làm cha mẹ đều biết dạy bảo con cái, tinh thần trách nhiệm của họ không giống với người thời nay. Thông thường người xưa đều rất xem trọng, phong khí xã hội thuần hậu, quan niệm về luân lý đạo đức còn rất phổ biến. Hơn nữa, lời dạy bảo của bậc thánh hiền thời xưa ở Trung Quốc, chúng ta có thể xem thấy trong Ngũ Kinh Di Quy, hiện nay có tặng cho quý vị quyển Lễ Ký Tinh Hoa Lục, ở trong đây cũng có thể xem thấy. Thế nhưng từ thời Dân quốc đến nay, lý niệm giáo dục của thời xưa bị phủ định, đã phổ biến tiếp nhận quan niệm của người phương Tây, người phương Tây là theo chủ nghĩa công lợi, đối với luân lý đạo đức họ không có nhận thức rõ ràng. Trung Quốc bị điều này làm ảnh hưởng rất lớn. Thế là những người trẻ tuổi thế hệ này từ nhỏ đã không có người dạy, không có người giảng, xã hội cũng không chú trọng, cũng không đề xướng. Tập khí phiền não từ vô thủy kiếp đến nay, đây là ở bên trong, bên ngoài có ngũ dục lục trần cám dỗ thì làm sao có thể không động tâm, làm sao có thể không khởi ý niệm? Ở trong hoàn cảnh này, thật sự không khởi tâm, không động niệm thì đó không phải là phạm phu, người này nhất định là Phật Bồ-tát tái lai, nếu như là phạm phu thì không thể. Cho nên sự việc này, chỉ có số ít người lớn tuổi đọc sách xưa thỉnh thoảng vẫn còn bàn luận, ở trong cửa Phật, lão hòa thượng khi giảng kinh thuyết pháp cũng thỉnh thoảng nhắc đến một chút, còn từ nay về sau thì rất khó nói.

Từ hiện tượng này chúng ta chân thật thể hội được vì sao pháp vận của Thế Tôn có ba giai đoạn. Trong ba giai đoạn này, giai đoạn sau không bằng giai đoạn trước, ngày một tẻ dần, nói chung chúng ta đã hiểu rõ nguyên nhân này, thiện pháp không có người dạy. Thực sự có phải là không có người dạy hay không? Là không có người chịu nghe, không có người chịu học, không có người chịu tiếp nhận. Cho nên chư Phật Bồ-tát giúp đỡ chúng sanh nhất định phải dùng phương

pháp khác. Phương pháp này là trí tuệ cao độ tốt cùng, hơn nữa là độ khó cao thì hiệu quả cũng không lớn, đây chính là lợi hành và đồng sự trong *tứ nhiếp pháp*, chân thật là từ bi đến cực điểm. Sự nghiệp mà chúng ta làm ngày nay chính là kế thừa lý niệm này, kế thừa đạo thống này, xả mình vì người, theo lý niệm của người thế gian mà nói là chính mình phải hy sinh to lớn, xa rời danh văn lợi dưỡng, xa rời ngũ dục lục trần, tại vì sao? Để cầu hạnh phúc cho tất cả chúng sanh.

Mấy năm nay chúng tôi ở các nơi giảng kinh thuyết pháp, trong tổng đề mục chọn lấy hai câu của các thầy cô trường đại học Bắc Kinh nêu ra: “Học vi nhân sư, hành vi thế phạm”, hai câu này quả thật là tâm Bồ-tát, hạnh Bồ-tát. “Su” là chuẩn mực, “phạm” là tấm gương tốt, chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói việc làm có thể làm tấm gương tốt cho người thế gian hiện nay hay không? Nếu làm tấm gương tốt cho người khác thì chính mình nhất định phải tuân thủ luân lý đạo đức, phải tuân thủ giáo huấn của thánh hiền. Cho nên, kinh phải đọc thuộc, lý phải nghĩ sâu, sau đó đem giáo huấn của thánh hiền thực tiễn. Người thế gian có thể trải qua đời sống sung túc, có thể hưởng thụ điều mà người thế gian gọi là vui thú. Hậu quả của vui thú này là gì vậy? Có nghĩ đến hay không? Họ không hề nghĩ đến, chúng ta thì đã nghĩ đến. Nếu như loại hưởng thụ này không thể vượt qua lục đạo luân hồi thì quý vị phải biết loại hưởng thụ này là ngắn tạm, ở trong kinh Phật có thí dụ là “liếm mật trên lưỡi dao”, việc không đáng làm. Cho nên, chư Phật Bồ-tát thị hiện cho chúng ta đều là thị hiện khổ hạnh, rất có đạo lý. Mục đích của thị hiện khổ hạnh, nói với quý vị là vì chúng sanh thời kỳ mạt pháp. Phật ở thời kỳ chánh pháp là làm tấm gương tốt cho chúng sanh thời kỳ mạt pháp, nói cho chúng ta biết, chỉ có trải qua kiểu đời sống này, kiểu hành trì này thì đức hạnh của chúng ta mới có thể giữ được.

“Dục bất khả túng”, người xưa nói lòng ham muốn sanh khởi từ chỗ cực kỳ vi tế. Vừa mới sanh ra thì dễ không chế, tổ sư đại đức của Tịnh tông dạy chúng ta niệm “A-di-đà Phật” là có thể trừ sạch ý niệm vi tế này. Phải biết sự lợi hại được mất, đây là ở trong kinh thường hay nói với các đồng học, chúng ta vô lượng kiếp trôi lăn trong sanh tử không có ngày ra, khổ không nói thành lời. Đời này gặp được Phật pháp, gặp được pháp môn Tịnh độ thù thắng nhất trong Phật pháp, đây chính là nói rõ, ở trong đời này đã có cơ hội để thoát khỏi lục đạo luân hồi, có cơ hội thoát khỏi thập pháp giới, cơ hội này gặp được không phải dễ. Sau khi gặp được, chúng ta có thể thoát khỏi hay không? Mấu chốt ở trong khoảng một niệm. Một niệm này phải giữ lấy, niệm niệm giác ngộ. Vì sao dạy bạn niệm Phật

vậy? Niệm Phật chính là giữ lấy niệm niệm giác ngộ. Người niệm Phật nhiều mà người thành tựu rất cuộc rất ít. Vì sao đa số người không thể thành tựu? Vì họ không biết lợi hại, lợi hại được mất họ không làm cho rõ ràng. Cho nên ý niệm của họ vẫn bị trôi buộc trong ngũ dục lục trần, không thể buông xuống triệt để, vậy là đã dễ vượt mất cơ hội trong đời này, vô cùng đáng tiếc. Vì sao mỗi ngày phải đọc kinh, mỗi ngày phải giảng kinh? Trên thực tế đạo lý rất đơn giản, chính là sợ chúng ta quên mất, chính là sợ chúng ta nhất thời lơ là lại làm sai sự việc, nên mỗi ngày giảng.

Lớp bồi dưỡng của chúng ta tuy số người không nhiều, chúng ta kế thừa sứ mệnh của chư Phật Bồ-tát, đem đạo lý này, chân tướng sự thật này giới thiệu cho tất cả đại chúng. Nếu chúng ta muốn giúp đỡ người khác, trước tiên chính mình phải làm cho rõ ràng, làm cho sáng tỏ, làm cho thấu triệt thì mới có năng lực giúp đỡ người khác. Sự việc này nhà Phật thường nói đây là “công đức vô lượng”. Nếu như bản thân chúng ta không rõ ràng, không thấu triệt thì làm sao có thể giúp đỡ người khác? Cho nên mỗi ngày phải giảng, mỗi ngày nghiên cứu thảo luận, vậy mà vẫn đề không được phiền não của mình, thế mới biết tập khí phiền não của chính mình sâu nặng biết bao. Vậy thì phải làm sao? Nỗ lực hơn nữa, kiên nhẫn không bỏ cuộc. Các đồng học lớp bồi huấn của chúng ta có cái duyên thù thắng hơn quá nhiều so với người học Phật thông thường. Chúng ta mỗi ngày đều rất hết lòng nỗ lực làm. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên rất phát tâm. Đạo tràng ở Dương Thố Cảng, trường học của họ vẫn chưa tìm được chỗ, hiện nay vẫn không thể di dời nên chúng ta nhất thời chưa thể sử dụng. Họ nóng lòng mở lớp bồi dưỡng khóa thứ năm, nhất định phải làm; hôm qua nói cho tôi biết, đã thuê được tầng hai của từ đường họ Đỗ ở đối diện hội sở chúng ta. Hôm qua tôi đi xem, thấy địa điểm rất tốt, rất lý tưởng, tiền thuê mỗi tháng là 2.600 đồng Singapore, không đắt lắm, ở đối diện với chúng ta nên việc trông nom rất thuận tiện, khóa thứ năm chúng ta có thể nhận 30 học sinh. Từ nay về sau học viên Trung Quốc đến bên đây để tham gia lớp bồi dưỡng, hết thảy đều do Hiệp hội Phật giáo Trung Quốc tại Bắc Kinh chỉ định, chúng ta không chiêu sinh. Khi các đồng học mới đến thì chúng ta nhất định phải tăng cường nghiên cứu thảo luận, thời gian cũng phải dài, toàn tâm toàn lực làm tốt sự việc này.

Dạy học như thế nào? Tôi muốn cùng các đồng học các bạn cùng nhau nghiên cứu thảo luận, chúng ta chọn lấy chế độ phụ đạo. Mỗi một vị đồng học lớp Hoa Nghiêm phụ đạo cho hai đồng học mới vào học. Địa điểm luyện tập giảng kinh không đủ, chúng ta vẫn phải tìm thêm địa điểm bên ngoài khác, tìm thêm

mấy địa điểm giảng kinh, chia ra để thực tập, hy vọng trong thời gian ngắn có thể thu được hiệu quả. Những điều mà chúng ta truyền thụ là kỹ thuật giảng đài, điều mà tôi nhắc nhở chư vị đồng học là đức hạnh còn quan trọng hơn kỹ thuật. Đây là năm xưa, tôi đã nói qua trong Yếu Lĩnh Tu Học Nội Điển, đức hạnh chiếm 90%, kỹ thuật chẳng qua chỉ chiếm 10% mà thôi. Việc tu dưỡng đức hạnh nhất định phải dựa vào chính mình, việc này người khác không cách gì giúp, những kỹ xảo này thì người khác có thể giúp bạn, còn tu dưỡng đức hạnh của chính mình thì trong kinh luận đã nói quá nhiều. Mọi người đều đọc kinh Vô Lượng Thọ, từ đầu đến cuối, mỗi một phẩm trong kinh Vô Lượng Thọ đều nói đến; nói nhiều nhất, nói cụ thể nhất là từ phẩm 32 đến phẩm 37. Những lời giáo huấn này ở trong Phật Pháp gọi là hành pháp; Phật pháp có bốn loại lớn: “giáo, lý, hành, quả”, đây là hành pháp, hành pháp là nhất định phải thực hiện, là phương pháp tu hành, nếu như không thực hiện thì đó là nói suông. Không thực hiện thì nhất định không được thọ dụng, chỉ có sau khi thực hiện, bạn mới có được lợi ích chân thật của Phật pháp, đó là “quả”. Cho nên, “giáo, lý, hành, quả” tuy nói là bốn sự việc, nhưng trên thực tế là một; một mà bốn, bốn mà một. Câu tiếp theo của Cảm Ứng Thiên dạy chúng ta:

Tích đức lũy công.

積德累功。

Tích lũy công đức.

Câu đầu tiên ở trong chú thích là giải thích cho chúng ta thế nào là đức? Thế nào là công? Giữ tâm là đức, thực hiện trên sự tướng gọi là công. Cho nên, đức không tích thì không dày, công không bồi thì không lớn. Chúng ta thấy chư Phật Bồ-tát, từ vô lượng kiếp đến nay, đời đời kiếp kiếp, những điều mà họ làm, bốn chữ này đã bao gồm hết, việc mà họ làm chính là “tích công lũy đức”. Vì ai mà tích công? Vì ai mà lũy đức? Vì hết thấy chúng sanh, không vì chính mình, vậy mới chân thật là đại công đại đức. Chúng ta cần noi theo chư Phật Bồ-tát. Chư Phật Bồ-tát vì sao phải làm như vậy? Họ hiểu rõ một chân tướng sự thật, hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới là chính mình, cho nên họ mới làm. Chúng ta không biết chân tướng sự thật cho nên mới có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chỉ lo cho bản thân, không quan tâm đại chúng, luôn cho rằng bản thân và đại chúng là hai việc khác nhau. Chỉ biết lợi mình, không biết lợi người, không biết được rằng lợi người là chân thật lợi mình, lợi mình thực tế chính là tự hại, chỉ có lợi người mới là lợi mình; cái hại của lợi mình chính là lục đạo luân hồi, chính là tam đồ ác đạo.

Trong bộ Cấm Ứng Thiên Vựng Biên này nội dung rất phong phú, quyền chú giải dẫn chứng này cũng là đã trải qua nhiều đời không ngừng thêm vào. Ngày nay, chúng ta thấy bản này là bản tương đối hoàn thiện, cần đọc nhiều, suy nghĩ nhiều, phải hết lòng nỗ lực học tập, học Phật, học Bồ-tát là bắt đầu học từ chỗ này. Tâm của chúng ta có giống Bồ-tát hay không? Hành vi của chúng ta có giống Bồ-tát hay không? Thường xuyên nghĩ về điều này. Khởi tâm động niệm liền biết được cái ý niệm này của ta, Phật Bồ-tát có cho phép hay không? Lời nói này ta có nên nói hay không? Việc này ta có nên làm hay không? Đây là cái tiêu chuẩn, Cấm Ứng Thiên Vựng Biên là tiêu chuẩn thấp nhất, học Phật là bắt đầu học từ chỗ này. Ấn Tổ cả đời cực lực đề xướng, đạo lý chính ở chỗ này. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.